

GORI SRCA

V J E R S K I T J E D N I K

GOD. IV.

ZAGRER, 2. LISTOPADA 1949.

BROJ 23

«Bingo' onima, koji su
čista ljubica, koji live po
zakonu Gospodnjem»

Iz uza danak
sv. Mladić

Vrhunac Ljubavi Učiteljeve

Sv. Terezija je uzdala: »O moj Gospodine i moj Božel zašto je bilo potrebno da mi dadeš zapovijed, da Te ljubim? Zar Ti nisi doстојan najveći ljubavi zbog Tvoje završenosti? Ili zar Ti ne zaslužuješ našu potpunu ljubav poradi beskonačne ljubavi, koju Ti za nas nosiš? Kako je moguće, da se još netko nađe, tko Te ne ljubi? — Ako doista imadeš ljudi, koji Te ne ljube, onda je tomu razlog samo to što nijesu vrijedni, da Te pravo upoznaju. Jedna duša, koja Boga poznava, ne može se oteti tomu, da Ga ne ljubi. I šta Ga bolje poznava, to Ga više ljubi.«

I sv. Filip Nerije je često govorio: »Gospodine, ja Te pravo ne ljubim zato, jer Te dosta ne poznam.«

Zato, ako hoćemo potpuno pravo poznati Isusa, sjetimo se samo, što je On za nas učinio, a nije treba učiniti. Volja je naime bila nebeskoga Oca, da On s neba sиде na zemlju i da za nas umre na Krizu. I tako da zadovolji pravdi Božjoj za našu grijehu. I to je On učinio. Pravdi je Božjoj potpuno zadovoljio. Ljudski rod je spasio. Sto je bilo još potrebito k tomu? Ništa.

Nije bilo dakle potrebno, da se On pretvori u hrahu našim dušama. Nije bilo potrebno da neprestano ponavlja nekrvnim načinom na našim oltarima krvavu žrtvu, prinesenu na Krizu. Budući da je Isus potpuno udovoljio pravdi Božjoj i utazio srdžbu Božiju, pita se, čemu dakle ovo neprestano ponavljamo?

Na to se odgovara ovo: One, što je bilo doštato, da se zadovolji pravdi Božjoj, nije bilo doštato, da zasiti neizmernu ljubav Sinovu! Nije bila zadovoljna, govori Sv. Bernardin, ljubav našeg Svetog Oca, da žrtvuje samo život za nas. Prije nje gove smrti na kriju prisili Ga Njegova ljubav, da nam dade svega Sebe za hranu.

A sv. Justinian piše, da Božanski Spasitelj nije za drugo ustanovio presv. oltarski Sakramenat, nego da nam dade spoznati veliku ljubav, koju goji prema nama.

Stoga, sv. Ivan Evandelist, miljenac Isusov, piše u svom Evandjelu: »Pred blagdan Pashe znajući Isus, da Mu je došao čas, da prijeđe s ovoga svijeta Ocu, kako je ljubio svoje, koji su bili na svijetu zasvjeđeni vandrenu ljubav. Ili kako drugi s pravom prevede ovo mjesto, pa vele »do kraja ih je ljubio.« To znači, da ih je ljubio do konca, to će reći, do konca svoga života i do krajnjih granica do kojih ljubav može da dobre.

A koje su to granice? Jesu ove. Htio nam je ostaviti znak svoje najveće i neograničene ljubavi, a to je

bilo dar: Presv. Oltarski Sakramenat, Šebe samoga.

Prije loga nego li je ustanovio ovaj presv. Sakramenat, da nam se Isusa na više načina. Bio nam je drug, učitelj, otac, svjetlo, ogledalo i uopće dobročinatelj. Preostao Mu je još zadnji stupanj ljubavi, koji je bio u tom, da nam se dade za hranu. Da se sav zdrži s nama, kako se zdržava hrana s omisom, koji je prima. Eto, to je ufinio u presv. oltarskom Sakramentu.

On nam je dao različite darove u redu milosti. Ali nijedan taj dar ne očituje većinu Njegove ljubavi prema nama, od ovoga dara, gdje nam daje svega Šebe za hranu u presv. oltarskom sakramentu.

On nam je podijelio život, kada nas je stvorio. On nam taj život ne predstava iznova stvara, kad nam izdaje na životu. On nam je podijelio milost na sv. Krstu. I opet nam je iznova podijeljiv svaki put u sakramentu Pokore. Ali u presv. oltarskom Sakramentu, daje se Gospodin svakome kršćanju napose. I to ne daje nam samo svjeće u slike, nego i plodove na Krku stecene. On nam daje samoga Šebe. Svoju dušu i telo. Svoju krv i meso. Svoju božanstvu i čovječanstvo. Tolika je Njegova ljubav prema nama.

No ta je ljubav vezana na toliku žrtve. Svetu nas našmu Vjera uči, da se u presv. Hostiji, kojoj se mi klanjam na našim oltarima, bitno na-

lazi Božanski Otkupitelj, kakav seda sjedi i vlada na nebeskim visinama s desne Boga Oca Svetogog. No Njegova je ljubav prema nama tako velika, da se nije zapravo pobriauo ni za svoju čast. Toliko se ponizio. Sakris je svoje veličanstvo pod prilike kruha i vina. I tako se izložio običajčivanju i pogredama zbog nas. Sakris se pod tu koprebu, da se k Njemu usude približiti i grednici i izmoliti si Njegovo milosrde. Da svil Njemu pristupaju s pouzdanjem i bez straha.

Kolika je dakle ljubav našeg Učitelja prema nama! Tridentinski crkveni sabor veli, da je Isus Krist u presv. oltarskom Sakramentu — tako reći — iscrpaо sva bogatstva svoje ljubavi prema ljudima.

I doista ovakvom misao, nikada ne čuvenu misao, misao presv. oltarskog Sakramenta, mogao je samo Bog zamisliti i Svetomogući ostvariti. Zato je ta misao vrhunac ljubavi Učiteljeve, koji je Bog.

Stoga su se sveci Božji, koji su poipomjuna ugozili na preveliku ljubav Božiju, njih potpuno predali. Sv. Ignacije Lojola tako je napredovao u ljubavi Božjoj, da je izgubio život, da sve, što nije Bog i ništa drugo nije želio, nego ugoditi Njemu i činiti sve, što je Njemu mili.

Zato su dakle nastojali sveci Božji, svom pomjonom, da vrhunac neograničene ljubavi Božje, uzvrate vrhuncem svoje ograničene ljubavi.

SVETA MISA Podizanje

Na žrtveniku nisu više kruh i vino, već presv. Tijelo i presv. Krv Gospodinu Isusu Kristu — žrtvovanog Jagancu Božjeg — pod prilikama kruha i vina. Zato se svećenik pokloni pokleknuvi do zemlje, podiže presv. Hostiju visoko pred svoje glave, jer je Žrtva ista, koja je prikazana na Kalvariji t. j. Isusu Kristu, podignut na drvo križa. Svećenik podiže i kakež s presv. Krvi. I, opet se nadjublje t. j. da zemlji pokloni. Krv je to Isusa Krista, sdržava također s Božanstvom Kristovim. Krv, koja je prolivena iz tijela Isusova na križu raspete, iz njegovih brojnih sv. rana, koja je curila iz glave, trnjem okružene, i ruku probodenih kapajući niz križ na zemlju okaljeni grijesima.

Sv. Misa i Pričest

Misa i Pricaest su središte, srce za jedinstvo života, sredstvo lječenog dodira svakog pojedincog vjernika s Kristom. Covjekom-Bogom, služba Božja, koja ostvaruje jedinstvo svih vjernika s Kristom, Svetčeniku f. Žrtvi. Mis je sijajno objavljivanje jedinstva života, žrtve i apostola u Crkvi, gdje se preko vremena i prostora sv. vjernici okupljaju i istog žrtvenika i u istoj žrtvi za poniranje i smirenje u Bogu svih ljudi, svih naroda, svih država.

To je najusrdnije i najpotpunije jedinstvo, jer se dovršava u euharistijskoj Pricesti, koja, ističemo, nije odjelito jedinstvo svakog pojedincog uda, što se odvaja od drugih i spaša s Kristom, nego je potpuno zajedničko jedinstvo svih: siromašnih i bogatih, velikih i malih, podanika i vladara. Svi su ujedinjeni u istoj osobi slijamog Spasitelja, koji se daje svima i također ujedinjuje sve u istom božanskom životu.

Pokajanje

Da duša dođe do one čistote, za kojom ide sv. Isopovijed, mora pokajanje biti djelotvorno, t. j. spajeno sa stalnom i čvrstom oduševljenom više ne grijehu. S pravom kaže o tome sv. Grigor: »Pokajati se znači opakljivati počinjenje grijeha, i na počititi nijedan od onih, koje smo opakali.« Neka to zapandre one pobožne osobe, koje dolaze na isopovijed stalno sa svojevoljnim grijehama, a da nijedan ne poprave. Kad bi njihovo pokajanje bilo djelotvorno, ovdjeljeno bi se tražiti, da im volja očaja, i da što je moguće sigurnije izbjegnu ponovnog pada. Postigli bi na taj način malo pomalo barem onu čistotu savjeti, sa kojom treba da teče po ovom sakramentu. O pravom pokajanju govorit će sv. Ambrož: »Tko se kaje, ne smije se time zadovoljiti, da sumnja pokajnicama sajare počinjenje grijeha. On može da se posevari i time prijašnje grijeha ostavi. Može da se u isopovijedi ne znamo kako često žtuže naške grijeha, ako u manjka osbiljno nastojanje da se djelotvorno popravi.« To po sv. Sakramentu pokore ne časi nikad, doći do njezine savjeti i čistote duše, koja je važna i potrebna da na predujeći se kriješnjoj savremenosti.

Ako hoćemo, da pokajanje ima smisla, da nam sve više čisti srce, mora da ga stalno pratiti prava poniznost. Psiholog kaže: »Sire skriveni i ponizeno, Bože, Ti ne preciže.« Čarolik se u hranu pokajnički udarao u prsa i govorio: »Bože, milost! budu meni privlači!« Ova ponizna svjetlost i bijelična grijeha života i nedostojnosti prizabavila mu je amoliovan i optrošnju.

Sljelim osjećajem skrivenja i stiča treba da se grijehnik približi Isopovijedniku. Kad dođe, komu je dokasen prekršaj, te stoji pred sudom u avio poniznosti, tako treba i daši da se u prisutnosti Božje ponizi i da puna strana radi svoje nevjere ponizno molí za oproštenje, čvrsto uvjerena, da će takav raspolaženje Spasitelja ganul, da tallje na nj svoju dragocjenu Krv u oblinju mlijeri, da ga savršeno očisti od grješnika.

Ovi poniznost nije tako teško postići, kad se promali, kolikor smo grijehom nepravdu namijeli Bogu, i kolikor smo Mu bolje potročili. Kad se nadajući promali, kako smo sami siromašni i puni nevjere, pa smo počinili toliku preuzetnost, te uvrjedili velikoga Boga i navukli na se Njegovu srdžbu. Ovakovoj poniznoj duši Bog radi oprista.

Isopovijed — osim valjanog pokajanja — treba da bude potpuna, t. j. ne smije se ništa izostaviti, što se mora isopovijediti. Ova potpunost je potrebna za vječni spas, kad se radi o teškim grijehama. No za savršenost, o kojoj mi ovdje govorimo, treba se više. Za savršenost treba učiniti ne samo ono, što je strogo zapovijedano, nego i ono, što se samo savjetuje, a to je, da na Isopovijedi i lake grijehi potpuno 'obojimo'. Treba zato svladati svaki stid i protučijenje naravi, da s jedne strane otvorim priznanjem svih počinjenih pogrešaka sasvim cisto operemo svoju dušu, a s druge strane da od duhovnog voda dobijemo potrebne savjetje.

Napokon isopovijed treba da bude jednostavnija i jasnija, bez uljepljavanja, prikrivanja, ispričavanja i bez optuživanja drugih osoba. Sv. Bernardino kaže: »Isopovijed mora biti jednostavnija. Ako se čin ne može vježdati, nemojmo se za nj niti ispričavati. Ne trudimo se, da krivicu na drugog prebacimo, jer su na pr. drugi savjetovati grijeh. Nitko te ne može prisiliti, ako sam ne ček,

XVII. Nedjelja po Duhovima

2. listopada 1949.

Sv. Misa počinje ovako: „Pravedan si, Gospodine, i prav ješ Tvoj, učini sa svojim slugom po svojoj milosti. Blago onima, koji su čista dušata, koji žive po zakonu Gospodnjem.“

U Poslanici (Ef. 4, 1-6) se Pavao uviđe krišćane, da živu ponizno i krotko i da se među se podnaju, a najviše da se skrivaju jedinstvenu duhu. „Broću molim vam da uzstanj radi Gospodina, da živite dobrog prema zvanju, u kojem ste pozvani, sa svom ponisom i krotkošću, sa strpljivošću podnosići jednog drugoga u ljubavi, naseću te povezani mirovom čuvati jedinstvenu duhu. Ostanite jedno tijelo i jedan duh, kantito se stidi svoga zvanja posavati u jednoj nadi. Jeden Gospodin, jedna vjera, jedan krt, jedan Bog i Otac svih, koji je nad svima i na sve i u svima nam, koji je blagoslovio i u vječne vječku. Amen.“

Sv. Evangeliye donosi nam razgovor Isusov sa Židovima, koji su Ga htjeli uhvatiti u riječi, no On im je stavao takovo pitanje, da njemu zašto odgovoriti, pa ih je posramio. Mat. 22, 34-40: „U čem vrijeće pristupi k Isusu Tarije? I među njima je dan zakonomušnik kučajao! Ga upita: Učitelja, koja je najveće zapovijed u zakonu? Isus mu odgovorio: Ljubi Gospodina Božeg svoga srca svojim i svom dušom svom i svim umom svojim. Ovo je najveća i prva zapovijed. A druga je ovaj izredak: Ljubi bližnjega evoga kao samoga sebe. O ovim dvije zapovijedi oviši sam Zavjet i Prevor. A kad se sakrile Tarije, upita ih Isus: Sto vi mislite o Kristu, čiji je on sin? Odgovore mu: Davidev. Reče im: Pa kako ga David u duhu napisao Gospodinu, kad kaže: Heče Gospodin Gospodinu mojenj, sjeti meni s desne, da ne postavim tvoje nepristojice sa počinjajuću twojim nogama. Ako dašte David njega naziva Gospodinom, kada je on sin? I nitko nije mogao odgovoriti ni riječi, niti ti više tako usudio pitati ga od tega dana.“

Pok. s. Alja: Ako budimo ljubili Gospodina i On će nas ljubiti, k nama će deset i u nama će se nastaniti, oprosit će nam grjehe. Jer ljubav pokriva mnoge grehi i uspiši će u nama revnost prema krepotii, ali da nas od svih nepristojica načeg spriječi i padlje srećne smruti ušći će nas u nebo. Zato ljubimo Gospodina svim srcem svujim.

MARIJIN SPROVOD U UMJETNOSTI

Spomenik Bl. Dj. Marije ne ponosava bismarsku umjetnost, pronalažeći prijedloge umjetnicima Zapada. Zlatna legatina priprevila poredak prstiju, kada ideće prema Josafatovoj dolini. Ivačević prednjiči svoj brak s noseći palmu, Petar i Pavese ustvariaju na svoja leda etvorenii mrtvaka. Ilijas, Petar sprijeća s Pavom stragu, anatrazujući se maj-pionirskim između Apostola. Ostali se naokoško sakupljaju. Potom Apostoli kreću i pjevaju u društvo Andela. Dvono pjevanje privlači pozornost Zidova. Na vještice da Apostoli nose u grob Mariju Isusovu, soga oni smatraju varalicom, navale se na pratinja. Vešti svećenici bješu privlači mrtvacki Ilijes, ali mu se ednina ruke osuđi i zaližeje o plasti, dok Andeli zaslijepi ostale Zidove. Djevice učinili čudo i veliki svećenik ponovno oslobođi svoje ruke, istovremeno i vjeruje, a dočir palme povratil vid onima, koji povjerovale.

Sve ove pojedinstvo, ali ne uvijek zajedno, navode se u umjetnosti. Duccio Boninsegna (1282-1319.) Senecanin nalika u sijenskoj stolnoj crkvi pratnju, kako u redu odlazi iz grada. Djevice, još bizantskoga izgleda, počiva u svome plasti, zarubljenoznamen zlatom, sa zvijezdom na čelu. Svi se žaloste i uredno tisu. Zidovi striga načinjavaju, od kojih jedan hvata mrtvacki Ilijes obim rukama. Ovo dolicanje mrtvača,

SV. TEREZIJA OD DJETETA ISUSA

Rodila se 2. siječnja 1673. u francuskim Francuskom, od svetih roditelja. Kad joj je umrla, majka, otac se preselio u Liziž (Lisieux). U deset godina je godinu teku oboljela. Tada joj se ukazala Majka Božja, nasmejšljiva joj se i Sveti Ivana, da odmah ondvrila. Otada je stovala Presv. Djevcicu osobito kao Vrijednu jutarnju, koja joj je zagajila u jutro njezinu životu. Kad su joj dvije sestre Paulina i Marija ušle u Karmel, ali je ona odhodila da uđe u Karmel, ali je ona nijesu primili, jer nije imala ni 15 godina. Postiže velike borbe ušla je u Karmel na Plagovijest 1. IV. 1688. Tu je uzorao nastojedovale skroviti Hvat svoje Karmelske Kraljice.

Sveta Crkva ističe kao njezine glavne kreposti, ponosnost, prostodostoinstvo i ljubav. U svojoj ponosnosti smatra se tako slobodom, da bi mogla počiniti i velike grjehe nego Marija Magdalena, ali ju je od toga sačuvala Božje milosrđe. Ona veti: „Meni je Isus oprostio više nego Magdaleni, jer mi je oprostio ne mnogo koga niko, nego sve. Pokušao mi je, kako je On mene ljubio neiskazano i nezvanično. Ijubevi, i zato je sada ljubim Njega tako, da nem koju kavu sebi od te i ljubavi.“

Prostodostoinstvo ili jednočastvo je krepot, po kojoj duša poznaje same jedan od i prema njemu upravlja sav svoj život, a to je Bog. Protivno je njeno dvojčinstvo, koja pored Bogu i sebe i ljubi. Za sv. Tereziju nije postojalo drugo zemo njezi hujbeni Otac nebeski. Prema Njemu je gotje se razlikovala i u svome prema Bogu određena i sama sebe i privočavala je svog život u Karmelu na mjestu.

Zajedna je, da zatačne Krti Isusov u svu sredu i da propovijedi Evangeliye do konca svijeta. Zato je Sveta Crkva proglašila nebeskom zatitljivom svetu misiju, revno sa sv. Franjom Ksaverskim tako ona nikada nije stojala ni jednom korakom na misijoskoj podršći. Ova je čest možda najveće čuda, kojima je Bog prodavio njezinu velikodostoinstvo. Iz ljubavi prema Bogu treptela je kroz trbu za svećenike. Iz ljubavi prema Bogu primisla je svoje holi sa svete đake i častitlju. Iz obrazujuće grješnika, a osobito sa umrtevima. Na blagdan Presv. Trojstva 8. lipnja 1698. posvećiva se kao čiste paljenica milosrdnog ljubavi Božjeg na sve ljude. Tada je u čestici (znanici) bila rečena ogjetna srastne ljubavi.

Sama se zvala majkom duha, a Bog je aještino dječinskim ukrasim veličudom majčinskim srcem, prema

njezinoj duševnoj djetoci, među kojom je bio mjesto gauzunju veliki grješnik. Neognjeničeno je bilo aježno djetiće po pouzdanju u njezinu nebeskošću. Oca. Prvi smrt je rekla: „Sveto se moje želje ispunite, ja sam puna prouzdanja. Pouzdanje u dobrogog Božeg, tako močnoga i tako milosrđnoga hujnika preveliko. Od Njega dobivamo sve prema mjeri, koliko se u Njega ufanom.“

Neognjeničeno bilo je i njezino djetinje predanje beskraino milosrdnog ljubavi Srca Isusova. Gojila je osobitu pobožnost prema Djetetu Isusu i prema Muci Gospodinovoj i tako se zatim nazivala Terezijom od Djeteta Isusa i od Svetog Lica. Sve je svoje vrijeme provodila u krugu svete Obitelji i Djetetom Isusom, sa svojom Karmelskom Kraljicom i Majkom Milost i sa svetim Josipom, kojem je povjerljivo da čuvaju svoje dječanstvo. Drijiva je bila njezina ljubav prema božanskom Umamčeniku u pres. Otajstvu Sv. Terezije je sama opisala svoj Hvat u „Povijesti jedne duše“, u svojim pismima i u svojim pjesmama. To su na njezine stranice napisane na francuskom jeziku. Na smrtnom je krevetu govorila: „Ja sam Božja davalja samo svoju ljubav i On će mi ljubav vrati. Postiže svoje ču snimi učinili, da pada kida ruša Osjećam, da će potrebni moje poslanje, da uobiči ljubiti Božja, kako Ga je ljubim, da pokazujem dušama svojih zemalja put. Iz neba tu činiti dobro zemalji.“

Svetica je bolovala od plućne muke. U srijedu 29. IX. 1697. podvezde Svetica i njezina sestra Celina Dale su lagali sum krije i opazile grlicu, koja je sjela na rub prevara časinske grčice, a onda odletjela u visine. To je bilo pozav Zarucničku i Pjesme nad pjesmom „Prijev grlici čuo da u nadjeli zemlji: astan, Ljubljana, maja, Golice moja, i dodi, jer je zima prohlade“. Ovom se pozivi Zarucnička odazvala u Četvrtak, 30. rujna 1697. podvezde, kad je poletjela svom Zarucničku na Vježni Karmel.

Zajedna je i umrla kao mučenica ljubavi k Bogu. Zadnje su joj riječi bile: „Moj Bože, Je Tebe ljubljim! Obita oprostjenju! Po njezinu zagovoru, njezini milosrdni i brižni Otac nije prešao činiti netroboju čudesu. To je klasa njezinih ruža, koje je ona obecala i poverila: „Gospodin će za mene činiti čudesu, koja će beskraino nadvijati sve moje neizmjerne tešće.“ Svetom ju je proglašio Sv. Otac Pijo XI. 17. svibnja 1925. Kad je ta svečanost prisavljena i sve četiri njezine sestre ranjene.

grobljcu i uskraćuju, a na neklima se dotiže smrt i spuštanje u grobniču. Duccio u nizu prizora Djevičinje smrtri, koji je on darovao Sijenu, veoma jasno obilježuje pogreb. Usred prirode, s cvatućim palma, Marija se već nalazi u marmornoj grobnici. Ivan kleći i drži palmu, koja ovega puta ajaje kao žutarna vrućija; Petar i Pavese po zadnji put privrđuju plasti, a ostali Apostoli se klanjaju usbenidom posljednjim pozavom.

III.

Konačno Apostoli sahranjivaju u grobniču u grobu. Na dnu Kedronanske doline pokraj Getsemanske spilje se nalazi crkva, gojivo ukopana u zemlju, crkva Uznesenja, podignuta u vrijeme konsstantinovog vojna. Tamo njezine katedrale konstantinova sloga, koja sukriva Marijin grob. Stilasi se uži široki i mračne stepenice i ulazi se dešnu u malenu još mračniju zgradu, gdje se litica dječinom ukrasava. Oči užadno traže svjetlost u mračnom i slabo uždržavanom svetištu. Ovdje sahranjuju Djevičinu tijelo prema veoma staroj predaji III. stoljeća.

Ovaj prizor sahranjivanja u grobniču često se zamjenjuje s prizorom smrti ili s prizorom uskrsnuća. U prvoj slučaju Djevice leži na krevetu prije pogreba ili poliva na plasti nad grobnicom; u drugome slučaju Apostoli ne drže plasti, nego Arđeli, koji nose tijelo do mjeseta, gdje će ga spustiti u grobniču. Na nekim gredama nad vratima pojedini katedrale ili nad premorima zajedno se redaju spuštanje u

Majka Terezija u Augustinova djelu

Veliki crveni učitelj filozof sv. Augustin napisao je mnogo djela, prema kojima možemo prosuditi njegov veliki duhovnu stavaralnu snagu. U isto vrijeme ta nam djela dokazuju, da je sv. Augustin bio jedan od osnivača kršćanske filozofije na Zapadu.

U svojim brojnim djelima sv. je Augustin raspravljao o raznim pitanjima, koja su utječi suvremenja za čovjeka. Zamisljivo je, s koliko je duh u umne oštire sv. Augustin ulazio u spoznaju raznih istina, kao i to, s koliko je jedrino i s kolikom je svjetinom i jačinom pisao na najdubljim pitanjima, koja ne samo da zanimaju, nego i u svojoj težini privlače svakog vjernika.

Uz velike rasprave, u kojima je ovaj Svetac razmotrio velike isme načine, ima i manji djeli, koja se odlikuju svim osim vrscnocom, koje smo prije spomenuli. Jedno od takvih djela jest rasprava „O svetom životu“. U njoj av. Augustin nastoji doći do točnog odgovora. Odgovor, koji bi bio istinit, Priorz u tom djelu jest vrlo zaseok, u komu su okupljeni sv. Svetčevi prijatelji uživo na najbližoj rodbini. Ipak najzanimljivija uloga u razgovoru igra njegova majka Montika.

Ona goveri jednostavno i odrješito. Ovisko njezine riječi opisuje Augustin: „Zaboravo, sam, da mi je to majka. Cinilo mi se, da sjedi s nama ugleđna osoba. Ipak sam shvaćao, koliko sam u tom trenutku mogao, odatle i iz kojega božanskog i verova dozne njezine riječi.“

Svetac joj dodjeljuje osobitu jasnoću u težim razmatranjima. Kad u jednom trenutku svj. riječ protušće i natječe, da joj između iz drugih čovjekova sasvim suprotno nesto dokazati, ona izključno poposno: „To su neuvravnoteženi ljudi! I ode nagla, dok su se svih ovoga njezina držanja moralni natječi.“

Upoređivavši s obliku razgovara upravo načinje unoče ličnost svoje majke, da bi dokazao, kako je potreban zdrav razum i jasnoća u vrlo teškim pitanjima. Svetac daje prednost duši, koju je milost osvijetlila, prema onoj, koja sve svoje snage temelji na razumskim deklazijama, kojih bi bili većinom opipljivi.

Rasprava utvrđuje na kretu, da je samo onaj sretan, koji Božje posjeđuje. Nesretan je onaj, koji Ga se odriče i koji Ga ne želi priznati, premda sve govori u prilog Njegovih jasnih očito-vanja.

Svetlost Istine, koju je Bog ulio u našu dušu, a predimije je posvećujući našestvo, otkriva nam je našteće, koju voda konsektnom abracanju, a to je Bog.

Noćas razgovaram s Kristom

Noćas negdje, ja znam, — Kriste Gospodine, — sumeđe sređenom, krasivom strujice sokočivu životu, a da se uzaslonom o stolici, obraćao mekankom barisunom mukavšinu, da ih im krozje.

Noćas negdje, klokotu tamne vode, mjesec gleda u prstenje srebrna vruća, viježde — kruni bliser, — kugaju se poređ snegom cvijeta loptice.

Noćas negdje, u vrtu bijeli cvjetovi mirisne latice kapljili rose, što se cakli na bladnjo, srebrnoj traci.

Noćas negdje, Kriste Gospodine, — caruje tihina — a ja sam u jurnjevi. Zaboravila sam srebrnu vruću. Ne znam više gledati zirkavica. Ne čutim ni svoje srce, a kamo li tajnu kucaju hrastova srca.

Moji su dianovi ranjavi od trnja ruža s tudiš plotova.

Ja Ti se molim, — Kriste Gospodine, — vrati mi oft, što su znale gledati viježde, ruke, što su se pružale za bijelim cvjetom, vrati mi dušu, kakova si mi nekad dao, dušu, što je klicala nad srebrnim vrućinama i shvaćala pjesmu zirkavaca.

CVJETIĆI MALE TEREZIJE

TEREZICA ZOVE...

U noći, kad su svi utečeni u tihu san, ona je ležala na otomaku. Molila je, da je prime u oazu mira i ljubavi Božje.

Pod svim krovom toliko sazajne.

Osa vidi uzdržanje mora nad rivotima tako, da ih nestaje — eve je prekrila voda.

Ona vidi svjetljanje i blijedi Lika. »Det spavati!«, otoč joj govor blagi Svetac, koji stoji lica prijestolja Šarke Kraljice. I već je usudio.

Njegova lica već nema, a sati s lovorivim vijencem bđe u Nju. I nije brzo nestaje.

Zatim vidi Njega s trnovom krunom. On ostaje uz Mariju.

»Terezica te zoveš, čuješ i ne možeš shvatiti tamne obrise kipa u tihom prostoru...

LATICE

Opet su odbili njenu molbu, da je prima kud želi. Zao joj je.

Prinaknula se kipu Male Svetice, a na podu dvije latice od crvene ruže. Ona svijeta i ne zgnjećena govorila joj, da se nuda.

Terezica zove...

TEREZICA HODA SVIJETOM

Vidjeli su je — i ona. Vidjela ju je lijepu, visoku i ozbiljnu. Terezica je gledala s prijekorom u nju.

Ona znade zašto.

Sveci su Božji čisti kristali, a ona nije kristal.

DJEVICA MARIJA I TEREZICA

Mavečer pred Tvojim kipom gledam u Te, Djevice! U pozadini su andeli Božji, a iz Tebe redovnica. Boje joj promatrano — to je mala Terezija.

Kopljut, kad promatravam Tebe, o Mario, onda zaklopim oči, opet je u māti mojoj slihuća (sjena) Male Terezije. Vidim je kao proprijetersnicu.

TEREZIĆE CE UREDITI

U najtežim časovima, kad je otac nije bio prigriti kako djetje, vidjela je nju, Malu Sveticu. Onda nije bila svjesna, da je to ona Karmeličanka. Posmiala je onaj tren, te je franjevka — i već je nije bila.

Kada su je ponizili i gurnuli — valjda nisu shvaćali, da je djetete — čula je: »Terezica će te urediti.«

Oproštenja u Svetoj Godini

— Kao što je poznato, za vrijeme Svetog Godina obustavlja se primanje svih oproštenja, da bi se jače istaklo primanje jubilarog oproštenja, koje je vezano s posjetom pet glavnih rimskih bazilika. Međutim, juna katolički hodočasnik je nemoguće, da za vrijeme Svetog Godina posjeti Vjetni Grad i da posjetom rimskih bazilika prime jubilarno potpuno oproštenje. Radi toga povodom Svetog Godina sv. Oci Padiju odluke u pismama i Apostolskim konstitucijama u kojima se navodi, da koje vjernike ne vrijedi ovo obustavljanje primanja oproštenja, kao i kojih oproštenja se primanje ne ukida. U vezi sa Svetom Godinom 1950. sv. Otar Papa Pijo XII. je izdao Apostolsku Konstituciju o oproštenjima. Prema ovoj Apostolskoj Konstituciji ograničenja u pogledu primanja oproštenja se ne odnose na redovnike, vezane na klauzuru, na bolesnike, zarobljenike, zatvorenicu i na starce, kao i katolike onih područja, odakle nije moguće doći do Rim. Svi ostali katolici širom svijeta, za vrijeme Svetog Godina mogu osim jubilarog potpunog oproštenja, koje se dobija posjetom rimskih bazilika, dobiti i oproštenja, koja su vezana uz sljedeće molitve i dobra djela: 1. uz moljenje Andeoskog Povazljenja, 2. uz pohod Svetootajstvu za vrijeme 40. satnog klanjanja, 3. uz praćenje Sv. Otaštia, kada se nosi na popudbini bolesniku i 4. uz moljenje Molitve, koju je posebno za ovu Svetu Godinu sastavio Sv. Otar.

POSVEĆA PRESVETIM SECIMA U SVETOJ GODINI — Mnogi biskupi iz svih krajeva svijeta zamolili su Sv. Oca, u ime svoje i ime svojih vjernika, da bi Sv. Otar tokom Svetog Godina ponovo izvršio posveru cijelog svijeta Presvetom Srcu Isusovu i Prečistom Srcu Marijinu. Kako se slijedeće odlučio, da udovolji ovoj molbi, pak će prigodom jedne od svečanijih sv. Miss, koje će Sv. Otar služiti svakog mjeseca u Bazilici sv. Petra, na svečan način biti izvršena posvera cijelog svijeta Presvetim Srcima.

HODOČASICA U RIM ZA SVETU GODINU — Na Malu Godinu 8. rujna primio je Sv. Otar u svome ljetnikovcu u Castel Gandolfo uži odbor centralnog odbora za Svetu Godinu na čelu s predsjednikom Mgr-om Valerijom Veleri. Sv. Otar je tom prilikom izvršio i preporuku, koju su učinjene za proučavanje, da se poduzelo za primanje i smještaj ogromnog broja hodočasnika, koji će tokom ove godine posjetiti Sveti Grad. Prema ovome izvještaju do sada je prijavljen dolazak 743.220 stranih hodočasnika. Od toga će doći je Francuske 107 hodočasnika, iz 122.500 hodočasnika, iz Austrije 65 hodočasnika sa 24.000 hodočasnika, iz Belgije 25 hodočasnika sa 31.400 hodočasnika, iz Španjolske 10 hodočasnaka sa 9.000 hodočasnika, iz Holandije 9 hodočasnaka sa 7.700 hodočasnika i iz Engleske 7 hodočasnaka sa 5.800 hodočasnika. Osim toga najavljuje se već broj hodočasnika iz Irske, Njemačke, Luksemburga, Sjedinjenih Američkih Država, južnih američkih država, Kanade kao i iz nekih država Azije i Afrike.

DAN SVIČARSKIH KATOLIKA — U našem listu smo već javili, da su svičarski katolici tokom kolovoza održali svoj veleblji zbor u Luteru. Tom prilikom je Sv. Otar održao preko razdoblja govor na njemačkom, francuskom i talijanskom jeziku. Ovoj veleblji prisustvili je sudjelovalo 80.000 svičarskih katolika na čelu sa cijelokupnim svojim episkopatom i predstavitevima savezne vlade.

KONGRES AFOSTOLATA MORA.

— Međunarodna organizacija katoličkih mornara će se povodom Svetog Godina 23. ožujka 1950. sv. kongres u Rimu, predsjednik je predsjednik genoveskih nadbiskup, a na tom će biti zastupana 22 naroda. Tom prilikom će se u Rimu održati izložba djelatnosti ove organizacije od 1922. god. do danas.

KONGRES KATOLIČKIH SKAUTA.

— U Kopenhagenu je održan II. međunarodni kongres katoličkih skauta. Na kongresu su bile zastupljene organizacijske katoličkih skauta iz svih evropskih zemalja. Odlučeno je, da se svi stalne međunarodne komisije katoličkih skauta, koja će voditi brigu, da se stvori što tješnji odnos između organizacija katoličkih skauta raznih naroda.

KATOLICI U JAPANU.

— Nedavno je japanski car primio u sudjelovanju novog apostolskog delegata Sv. Stolice za Japan. Tom prilikom apostolskog delegata se zahvalio japanskom caru za usluge, koje je japanska vlast pružila katoličkim prilikom proslave 400. godišnjice dolaska Sv. Franje Kavserkog u Japan. — U Japanu danas ima 120 hiljada katolika, koji uzdržavaju 154 razne socijalne ustanove, kao bolnice, dspanzere, sirotišta i t. d.

KATOLICI U NEW-ZEMLANDU.

— Na new-zelandskim otocima katolici nisu bili tako mnogoobojni, ali oni su veoma odani svojoj vjeri i vrlo agilni u apostolsku katoličku akciju. U New Zealandu nedavno je održan kongres katoličke mladeži. Za vrijeme od nekoliko dana, koliko je kongres trajao, new-zelandška katolička mladež je krički razmotrila svoju dozadajuću djelatnost i stvorila program budućeg života i što intenzivnijeg rada za svojim skupom, prospektivni i socijalni odgoj svojih članova.

Iz katoličkog svijeta

IZ GOSPINA SVETIŠTA U PATIMI

Povodom godišnjice prvog fatimskog uživanja dan 13. svibnja a, g. priredjeno je veliko međunarodno hodočašće katolička iz svih krajeva svijeta. Svi hodočasnici, koji su toga dana sudjelovali u velikim manifestacijama izbjavili i odanosti Nebeskog Majci bilo je preko 300.000, razumije se, od toga najviše Portugalaca. Samo toga dana podijeljeno je u Fatimi preko 40.000 Sv. Prizeti. U 11 sati prije podne obavljena je svečana procesija s kipom Bogorodice. Očevidiči priznaju, da je neopipljiv prizor pobodoštij i odusvjetljenja bilo momentan, kada se kip Bogorodice, praćen velikim brojem biskupa i svećenstva, pokazao na vratima fatimskog Bazilika. Tri stotine tisuća bijelih rubaka, koji su zapreklali u pozdrav Nebeskog Majci u tom trenutku, samo su slablji izraz duhovne ljubavi onih stotina tisuća duša, koje su došla toga dana u Fatimi, da joj se poklonile i da Je znamole za zaštitu. Poslije procesije slijedila je svečana sv. Misija sa bolesničkom koja je služena na otvorenom, ispred Bazilika, a koju je služio kardinal grmas Portugala. Poslije sv. Misije bilo je bogoslov bolesnika, koji je bilo oko 400. Za vrijeme ovoga blagoslovu zbilja su se četiri eudenske crkvene.

PROFESORI KOD SVETOG OCA.

— U Rimu je tokom rujna održan II. nacionalni kongres talijanskih srednjoskolskih profesora. Tom prilikom učenici kongresa su bili primljeni u audienciju kod Sv. Oca. U svome govoru talijanskim srednjoskolskim profesorima Sv. Otar je naglasio prava roditelja, koja ovim imaju po prirodom i Božjem pravu na odgoj svoje djece. Katolički roditelji moraju imati pravo, da katolički odgajaju svoju djecu. Ideal kršćanskog odgoja da sadrži u oblikovanju savršenog kršćanskog karaktera kod djece i omjadine, koji će uvjeti u svakoj prilici znati, da u životu spravedno veliko načelo kršćanske ljubavi.

KONGRES TOMISTA.

— Katolički filozofi, koji se bave proučavanjem kršćanske filozofije na načinima, koje je postavio sv. Toma Akvinski, jedan od najvećih umova svih vjekova, zovu se Tonisti. Oni prizirenu drugom, polovinom rujna sv. II. međunarodni tomistički kongres u Rimu.

KONGRES KATOLIČKIH SVETUCILISTA.

— Od 6. do 10. rujna o. g. održan je u Sjedinjenim Američkim državama 25. godišnji kongres katoličkih sveučilišta. Katolička sveučilišta vrste velikih zadatak produbljivaju i šireni svih naučnih disciplina u skladu s načelima kršćanskog pogleda na svijet i život, i ona, su jedan od mnogočasnih nepobitnih dokazova, da izvedeni su može biti nikitake opreke. Ovom kongresu je sudjelovalo 600 delegata.

ENCIKLOPEDIJA SVETIH GODINA.

— U Rimu se priprema izdanje Enciklopedije Sv. Godina. Enciklopedija će izdati u dva sveska, a na njima će se nalaziti svaki podaci iz svih naučnih disciplina, koji zaslužuju u predmet Sv. Godine. Enciklopedija će se tiskati u Hollandiji, a tiskarska će biti i u talijanskom, francuskom, engleskom i njemačkom jeziku.

MADELAINE DELETANG.

— Francuska spisateljica, umjetnica, pripredila je izvazniz predavanja po američkim državama u korist francuskih crkvi, razvedenih i ostičenih za vrijeme rata bombardiranjem, polarima i t. d. Imala je preko 5000. Gđa Deletang snimila je u tu svrhu i poseban film, nazvan »Francuske duhevnosti« (Spiritualité française), u kojem su dokumentarni vidici značajnih manifistacija vjere u Francuskoj: veliko narodno hodočašće (eng rand pardon) u Bretagni, Lourde, La Trappe, znamenite katedrale i neznanice seoske crkvice, ostvarene crkve i kipovi, ruševine i ostaci crkvi i t. d. Film je izrađen u tri verzije: francusko za Kanadu, englesko za Sjedinjene Države i portugalski za Braziliju, te bez sumnje mnogo pridonijeti svojoj svrzi.

Prvo razočaranje

mladoga pauka

Nekom neškusanom pauku dogodilo se u mlađim danima nešto neobično.

Isnenađen ga probudi u gluho doba noći bijestava svjetlost sjajice u sobi. Počeo je razmazljati o tenču čudu, ali unatoč velikog napora nije otkor u svom sjedanju nikakve veze iznadne ove neobične pojave i svoje vlastite predodjele u jutarnji zori, kada je rasunilo sunca postepeno, ali pobijedić probija kroz zadnje nočne sjeće.

Bio je zapanjen. Jadrnik nije znao da mlađi ljudi krate sebi često nočni počinak proučavajući kemijske promjene kod sticanja mišića, fiziolosko objašnjavanje vidnih stika, mechanizam disanja i drugih bespovolja. On je kao razumio Božje stvorenje mislio najprije je na to, da je gladan.

I kako je glad ostaš neugodan osjećaj, ogledavao se neko vrijeme pohlep, no bi li negdje opazio koju dobro ugođenu mušicu, koja bi mu postala privatna.

Zivjela mladost i areča, koja mu se našmijesila! Nedjeljak od sebe ugleda na bijelom zidu jasno vidljivo tamnu toku, s osobitno iljevo poređanim tankim crtama. Kao svi početnici počeo je najprije s teorijom taktilke i strategije napada. Ponovo je u sebi pravila preplada, nasrtala i — umraka za krajnju nuždu, da bi se konačno odlučio na akciju.

Zadovoljno i neponuđeno čekao je još neko vrijeme i vrebo, ne čišće se tražiti pomakla sa svoga mjesto. Kada strategija oključivanja nije pomogla, promjenio je taktilku. Počeo je polako nomotati na klupce tanku nit, na kojoj je višo.

Naglo se zaustavio. Činilo mu se, kao da njegov suparnik pokreće također svojih osam kravaka. Zanimljivo! Ne godno. Pri ponovnom pokušaju ostaš je dojam isti.

Međutim, skraćivajući sve više svoju nit, približio se polako svome plijenu. I kako mušica nije napušta svoga mjesto, hrabro je paucič produžio kaorač putem započetog zločina.

Kada mu se činilo, da se nalazi na propisnom odstojanju, skupio je svu svoju mladu, neistrašenu, energiju, i bacio se na jednu mušicu, da bi čas izgoda sjećanje ustuknuo.

Zabrinuto je zodicima gladio bijelu glavu. Glavom o zid! Kakve li stamoši! Sada mu je bilo jača, da je cijelo vrelje vrebo na svoju ajenu. Na svoju vlastitu sjenu.

Toga neće moći podnijeti. Toga ne će predijeti. Zar on, toličko na glasu radi svoje havastave smionosti i imajnunske okreptivosti, da je privari na tako glup i svečasni nečin? Kada je izrađen, mojeg poraza, još može pojavit pred slobodnim svijetom? „Za mene nema više svrha“ zaključi, i ne razmazljajući dalje, strmoglavlji se u bezdan ponor ispod sebe.

Padao je munjevitom brzinom, dok ga neka nevidljiva ruka nije naglo zaustavila. Prestrašeno olvori oči i primjetili, da se način taj iznad bijestave sjajice. U svom obaju do je zaboravio, da mu je njegov Stortibel bio položio u koljevku dar, da pomoći neke tanjstevene. Ijeplje tekucine prede svršene, tanke nitl, od kojih mu je jedna u ovom jedinstvenom i mračnom času njegova života spasila život.

All nije samo pauk tako sretan. Nas otam tamo goro na nebesima brine se jednakom ljubavlju za svu svoju stvarjenju! Ne dopušta nikada, da se makar kao paučina tanke nitl, koja nas veže uz Njega, prekine, čak ni u času našeg strmoglavnog pada, kada u vrtloglavoj jurnjavi, slijedimo svoju vlastitu varljivu sjenu...

Pauk se objesio zanjihao na svojoj nitl, a tretan, što ga je nevolja naučila stvaroj mudrosti.

U IRSKU priređuju veliko hodočašće u Rim, na kojem će učestvovati i svi ministri s ministrom predsjednikom na čelu.